

imidlertid ikke, at en forvaltningsmyndighed i en sådan situation uden videre kan anmode en mistænkt om oplysninger, der vedrører et strafbart forhold.

Også i disse tilfælde, hvor der selv uden en mistanke om et strafbart forhold ikke ville have været pligt for vedkommende til at give oplysninger, må det antages, at en myndighed i fornødent omfang i forbindelse med en eventuel anmodning om at modtage oplysninger bør vejlede en mistænkt person om, at vedkommende ikke har pligt til at afgive oplysninger af betydning for det eller de forhold, som mistanken omfatter. For politiets vedkommende findes en udtrykkelig bestemmelse herom i retsplejelovens § 752, hvorefter politiet skal gøre en sigtet opmærksom på retten til ikke at udtale sig – hvilket gælder, selv om vedkommende heller ikke ville have pligt til at udtale sig til politiet, såfremt der ikke forelå grundlag for en sigtelse.

4.3.3. Anvendelse af oplysningspligter over andre end den mistænkte

Justitsministeriet er af de grunde, som kommissionens flertal har anført, enig i, at forvaltningsmyndigheder, der handler uden for strafferetsplejen, bør være afskåret fra at anvende regler om oplysningspligt over for andre end den mistænkte, hvis oplysningerne søges tilvejebragt med henblik på behandlingen af spørgsmål om straf. Der henvises til lovforslagets § 9, stk. 2.

I lighed med kommissionens flertal lægger Justitsministeriet vægt på, at forslaget ikke er til hinder for, at den pågældende myndighed stadig kan anvende regler om oplysningspligt, såfremt oplysningerne søges tilvejebragt med henblik på varetagelse af opgaver uden for strafferetsplejen. Det indebærer, at myndigheden vil kunne anvende en oplysningspligt over for andre end den mistænkte, hvis formålet med at tilvejebringe oplysninger ikke er at behandle spørgsmål om fastsættelse af straf.

Justitsministeriet er endvidere enig i, at den mistænkte skal kunne give samtykke til, at myndigheden over for tredjemand kan anvende regler om oplysningspligt uden den begrænsning, der følger af lovforslagets § 10, stk. 2. Der henvises til lovforslagets § 10, stk. 4.

Justitsministeriet kan også tilslutte sig, at de forelåede bestemmelser ikke skal regulere spørgsmålet om indhentelse af oplysninger hos andre offentlige myndigheder. Spørgsmål herom må i stedet vurderes efter bl.a. forvaltningslovens regler om videregivelse af oplysninger til andre forvaltningsmyndigheder.

Særligt om konkurrencemyndighederne bemærkes, at konkurrencelovens § 17 indeholder en bestemmelse, hvorefter Konkurrencestyrelsen kan kræve alle de oplysninger, der er nødvendige for styrelsens virksomhed eller for at afgøre, om et forhold er omfattet af konkurrenceloven. Endvidere indeholder konkurrencelovens § 18, stk. 1, en bestemmelse, hvorefter Konkurrencestyrelsen i forbindelse med kontrolundersøgelser kan kræve mundtlige forklaringer. Økonomi- og Erhvervsministeriet har oplyst, at disse bestemmelser, der bl.a. har sammenhæng med EU-retlige regler, fortolkes således, at der for en mistænkt kan være pligt til at afgive visse oplysninger i overensstemmelse med EF-domstolens domme på konkurrenceområdet. Endvidere kan der for andre end den mistænkte være pligt til at afgive oplysninger, selv om dette i det enkelte tilfælde måtte ske med henblik på behandling af spørgsmål om fastsættelse af straf. For at sikre samspillet mellem EU-reglerne – herunder de EU-regler, der vedrører Europa-kommissionens adgang til at kræve oplysninger i konkurrencesager – og de regler, der regulerer Konkurrencestyrelsens behandling af sådanne sager, forudsættes det, at bestemmelserne i konkurrencelovens § 17 og § 18, stk. 1, skal gå forud for lovforslagets § 10, stk. 2, om adgangen til at kræve oplysninger hos andre end den mistænkte. Om spørgsmål om bl.a. EU-konkurrenceretten kan i øvrigt henvises til betænkningen, side 48 ff og 80 f.

4.3.4. Juridiske personer

Justitsministeriet er enig med kommissionens flertal i, at der med hensyn til oplysningspligter, der påhviler en juridisk person som sådan, og hvor der er en konkret mistanke om, at den juridiske person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, hverken bør kunne pålægges den juridiske person som sådan eller fysiske personer med tilknytning til den juridiske person at meddele oplysninger, som kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Der henvises til lovforslagets § 10, stk. 1.

Som nævnt ovenfor under pkt. 4.2.4 har kommissionen i den forbindelse særligt overvejet, hvorvidt der også bør ske en sådan identifikation mellem en juridisk person, som mistænkes for at have begået et strafbart forhold, og fysiske personer med tilknytning til den juridiske person i de tilfælde, hvor oplysningspligter i lovgivningen er formuleret således, at de (også) påhviler en række fysiske personer med tilknytning til den juridiske person. Som eksempel på en sådan bestemmelse kan nævnes skattekontrollovens § 8 D, hvorefter bestyrelser eller lignende øverste ledelser